

[Udenrigsministeren.]

Fællesskabet, hvor det har sin oplagte ramme i et forsøg på opbygning af en fælles energipolitik, men man kan heller ikke afvise, at de fælles interesser også drøftes i forhold til den omverden, som så sandelig er impliceret — jeg behøver kun at nævne igen de møder, der skal være i den kommende tid, derunder også det møde, som er indkaldt til Washington. Det er klart, at Danmark må deltage i disse ting, og det er også klart, at her kommer hele tiden en relation ind også i forhold til vore EF-partnere.

Det er altså et klart ønske hos den nuværende regering, at selv om man i øjeblikket kan diskutere, hvor grænserne går, må det være en rigtig løsning, en rigtig vej ud, hvis vi kan komme så langt — og det skal vi altså forsøge at bruge vores kræfter til, og jeg håber, vi kan få tilslutning til det — at vi skal komme så langt på den ene eller den anden måde, det er jo ikke nemt at sige hvordan, at der ud af dette, når tingene kan falde på plads, kommer et europæisk samarbejde, der sikrer, at vor adgang og vore muligheder til energikilderne sker på lige fod i overensstemmelse med det grundlag, som traktaten jo i virkeligheden forudsætter.

Jeg føler mig i øvrigt også overbevist om, at sådan må det ende. Jeg ved godt, at vi på mange måder — og det er der jo også nogle der har været inde på — kan sige et eller andet om, at man synes, andre gør noget, som de ikke burde gøre. Jeg kan ikke sige andet om det, end at naturligvis kommer man — og det gør Danmark vel også af og til; vi er det vel i øjeblikket — af og til i situationer, hvor man må spørge først og fremmest: hvad har man ret til at gøre? og hvor man må forsøge at klare nogle problemer rent øjeblikkeligt, men derfra og så til at afvise, at de skal drøftes og løses i det fællesskab, vi er med i, er der et langt stykke, og mig bekendt er det ikke afvist. Men det vil altså vise sig, og i hvert tilfælde må det være dansk politik i dette at søge at få Det europæiske Fællesskab til at arbejde hermed.

Om den europæiske union og hele den debat, der har været om det, og som hr. Ivar Nørgaard jo også var inde på, vil jeg gerne i et svar både til hr. Ivar Nørgaard og til andre, som har været inde på det, sige, at jeg godt vil stå ved og gentage — selv om

der er nogle, der synes, det var lidt, skal vi sige forbeholdent — at vi ikke skal presse det frem. Jeg kan ikke se nogen grund til det. Jeg kan derimod se i høj grad et behov for, at der i den danske offentlighed og i en debat også som denne kommer i hvert tilfælde en begyndende drøftelse af, hvad vi forstår ved det. Men man må jo for selve dette arbejdes vedkommende gøre sig klart, at det, der i øjeblikket drøftes, overhovedet ikke er indholdet — jeg ser bort fra, hvad der fremgår direkte af topmødeerklæringerne — men derimod er en ren procedure om, hvordan man skal gå til sagen. Og det har også sin betydning, det skal jeg ikke bestride, men det må være rigtigt og ønskeligt, at ikke bare nogle udtalelser fra en regering og en regering med det i øvrigt meget lille faste fundament, som vi jo har, skulle være sådan en slags forhandlingsgrundlag. Vi er 22 fra regeringspartiet her i salen, og der er jo altså næsten 160 andre, og jeg mener, det er en rigtig vej, når vi ikke er nået længere end til proceduren, at lukke op, som det har været hensigten med mine indledningsbemærkninger, få nogle almindelige udtalelser og almindelige synspunkter på et meget forberedende, vi kan også sige uforberedt, stadium. Så må der ud af dette vokse — forhåbentlig også gennem en almindelig debat — en stigende forståelse af, hvor langt vi egentlig ønsker at gå, og hvis nogen vender spørgsmålet tilbage endnu en gang, som det har været gjort under debatten, og siger: ja men hvad synes så regeringen, så vil jeg svare igen med at sige, at regeringen har da på den ene side klart tilkendegivet, at vi står på det fundament, som var fælles for de partier, der gik ind for EF-samarbejdet, og som vi var med til at oprettholde for den forrige regering, og at dette må være regeringens formelle holdning, men når man taler om ønsker og visioner eller muligheder for fremtiden, er de udtrykt ved de positive synspunkter, som jeg her har prøvet at trække op.

Det ville ikke være naturligt, og det ville heller ikke være af interesse for nogen af de partier eller politikere, der har samme ønske som vi om at få disse ting til at gå og gå godt på den ene måde eller den anden måde, lidt hurtigere eller lidt langsommere, at skulle engagere sig i et vældigt slagsmål om nogle teoretiske fremtidige modsætninger på